

Sildig opvågnen

Jeg mindes ikke noget dødsfald, der har vakt større sensation end min mangeårige ven doktor L.s i R. Man standsede hverandre på gaden, man fór omkring fra et hus til et andet med de spørgsmål: »Har De hørt det? Ved De det? Hvad mon var årsagen? Mon han har gjort det i vildelse?« osv. Han var en meget elskværdig, en almindelig yndet og agtet mand, en fortræffelig læge med udbredt praksis; som det syntes, lykkelig gift; fader til seks vakre børn, af hvilke de to ældste sønner allerede var i vej, den ældste datter forenet med en brav embedsmand, den næst efter nylig konfirmeret, og de to yngste ti og tolv år gamle. Han var dertil formuende, holdt et gæstfrit hus og var en altid munter og behagelig selskabsmand. Han havde nået sit otte og fyrretyvende år og aldrig været syg.

Pludselig lød rygtet, at han var blevet upasselig. Hans patienter ventede en hel dag forgæves. Man lod spørge til ham, man kom for at besøge ham – han tog ikke mod nogen: enten hed det, at doktoren sov, eller at han ikke var så vel, at han kunne se nogen. Byens anden læge blev vel – ikke kaldet – men dog indladt. Når man spurgte ham om doktor L.s befindende, trak han på skuldrene, rystede med hovedet og erklærede, at han ikke kendte hans sygdom. Lægemidler ville han aldeles ikke bruge. Jeg, hans præst, var den eneste, som han havde daglig og længe hos sig. Børnene kunne han ikke lide at se; når nogen af dem kom ind, vendte han sig om til væggen. Således lå han i otte dage; den niende skød han sig. –

Da den anden læge erklærede, at han havde aflivet sig i et delirium, blev han hæderlig begravet. Jeg ville have talt nogle ord over hans grav; men smerten brød straks min stemme, og jeg kunne for gråd næppe fremsige jordpåkastelsesformularen.

Jeg erfarede af ham før hans død den lønlige årsag til dette frygtelige skridt. Dog, hvad dengang var en hemmelighed, kunne ikke længe blive det, da fem personer var delagtige i samme; den ene, drevet af skinsyge og billig harme, mægtede ikke at dølge historien om en forbrydelse, der hellere måtte have været begravet med sit ulykkelige offer og indstillet alene for den evige retfærdiges domstol. Hvad i hint tidspunkt sneg sig skummelt omkring som blot mundtligt rygte, kan gerne nu betros til papiret med udeladelse af de

pågældendes navne; thi af disse er endnu kun i live tre af dr. L.s børn, som tilmed bor i udlandet, og hans enke – hovedpersonen i denne tragedie. –

Men jeg vil begynde min fortælling noget længere tilbage.

Det var netop fem og tyve år før denne sørgelige katastrofe, at jeg som teologisk kandidat antog en huslærerplads i R. Kort efter min ankomst gjorde L. og jeg vort første bekendtskab, og det just ikke på den allervenskabeligste måde. Han havde for kort siden sat sig ned der i byen som praktiserende læge. Vi stødte sammen på et bal. Jeg var kun et år ældre end han, munter og let af sind, en dygtig og lidenskabelig danser.

Blandt damerne opdagede jeg snart den bedste danserinde, som tillige ustridigt var den smukkeste. Dog må jeg tilstå, at hun i den første egenskab gjorde størst indtryk på mig. Jeg bød hende op til en af datidens modedanse og fik et bejaende buk. Jeg stod for at føre op og havde just med håndklap givet tegn til at begynde, da L., hvem jeg aldrig før havde set, trådte hen til min dame, bukkede og erindrede hende om, at hun havde lovet ham denne dans.

Jomfru W. rødmede og undskyldte sig med, at hun troede, det var den næste, til hvilken hun havde ladet sig engagere; »men dersom min chapeau tillader,« lagde hun til, »kan vi jo endnu bytte om.«

»Ingenlunde!« svarede L. lidt spydigt, »jeg resignerer og finder mig i at være nr. 2, allerhelst da jeg vistnok kun er en dårlig danser imod denne herre.«

»Det gør intet til sagen,« sagde jeg, »hvem her danser bedst; men er De ikke fornøjet med min dames proposition, beder jeg om, at vi nu må komme til at begynde – hele kvadrillen venter.«

Han stod just imellem os begge. »Både begynde og ende,« svarede han mere spotsk og trådte fra.

Da jeg kom til enden af kvadrillen, så jeg ham stå nederst med en af de mest kluntede figurer, som fandtes på ballet; og jeg lagde mærke til, at han i kæden ikke ville give min dame sin hånd. Hun smilte næppe mærkeligt til mig, og jeg troede at føle et sagte tryk på mine fingre. Fyren var skinsyg, det var åbenbart. Jeg troede, han måtte have andre rettigheder end den, som ballovene giver. Da dansen var ude, gik jeg derfor hen til ham og gjorde ham en undskyldning for mit korte svar.

Denne tiltale fremkaldte et høfligt gensvar, og snart stødte vi på nærmere bekendtskab vore puncheglas sammen.

Jeg dansede siden endnu en gang med jomfru W. Da jeg takkede af og måske med nogen varme kyssede hendes hånd, modtog og besvarede jeg det andet tryk. Jeg kan forsikre, at hverken mit hjerte eller min sanselighed kom herved i mindste bevægelse; kun min forfængelighed fandt sig behagelig smigret. Jeg havde vel tilforn i dansens hede og glædens tummel modtaget

sådan lønligt tegn af en smuk pigehånd, men vidste også, at en slig ofte uvilkårlig ytring af et ømt og glad hjertes bevægelse gerne var lige så flygtig som den hilsen, tvende hinanden forbifarende vandrere giver og glemmer i et og samme øjeblik.

Men da jeg et par måneder efter erfarede, at jomfru W. allerede dengang var L.s hemmeligt forlovede, satte jeg i min hukommelse et NB. til disse håndtryk. En fri og ubunden pige kan vove et sådant – og alligevel vover hun mere, end hun måske ved eller aner – men når en fæstemø tillader sig sligt, fremstiller hun sig selv som kokette; og er det en gift kone, vil hun af enhver ikke ganske uerfaren kavalier anses for, hvad hun enten er eller vil vorde – en skøge.

– Dog, det var første og sidste gang, jeg mærkede noget mistænkeligt hos jomfru W., og da jeg var vidne til hendes tugtige og sædelige væsen og opførsel både som pige og som kone, begyndte jeg at tro, at jeg havde taget fejl både af håndtrykkenes mening og af den, der mulig ej engang vidste, at hun gav dem.

Jeg har en synderlig, ja ofte sørgelig, ved alt for mange eksempler bekræftet erfaring: at det første indtryk, et menneskes ansigt – eller bedre: åsyn – frembringer hos mig, er tilforladeligt, er et sikkert blik ind i sjælen, et træffende øjekast på et sådant menneskes sande karakter. Jeg har ofte harmet mig over, hvad jeg selv anså for en grille; jeg har ofte straffet mig selv for mine umotiverede strenge domme og lønligt gjort den lønligt fornærmede afbigt, når jeg siden så en opførsel, en handle måde ganske modsat den, det første indtryk lod mig formode; og overalt, når jeg så ej alene en ganske anden karakter, men og et ganske andet ansigt. Og dog – ak! Med smerte må jeg bekende, at fornuftsgrunde omsider snarere eller senere har stået til skamme for en uvilkårlig flyvetanke.

Det var ikke så meget jomfru W.s håndtryk som det første blik på hendes ansigt, der tilhviskede mig: denne dejlige pige er ikke for én mand. Der var i hendes øjne hverken dette sødt hensmægtende eller det fyrigt opfordrende, ikke det ømt tilladende, ej heller det dybt udforskende; hendes smil var hverken sødligt eller skælmsk og endnu langt mindre kækt; hendes ranke, fuldkommen skønne figurs bevægelser havde intet yppigt, intet, som forrædede sanselig vellyst; og dog lå der i dette blide, lidenskabsløse ansigt noget forborgent, noget fordægtigt; det syntes mig at gemme en dyb, frygtelig løndom, eller snarere at varsle om en endnu ikke i tanken undfangen forbrydelse, som fremtiden først skulle bringe for dagen.

Efter femogtyve års forløb blev jeg frygtelig erindret om denne så længe forglemte anelse.

Var vampyrer andet end misfostre af en tøjlesløs indbildningskraft, da

måtte jeg have set en af disse skabninger – udvortes levende, indvortes livløse, legemer uden sjæle, kødmasser uden hjerte. – Jeg kendte hende som atten års jomfru, som ægtefælle og moder; jeg så hende i de dansendes rækker og i de bedendes; med kortene i hånden, med en patteglut ved brystet; ved sin datters bryllup og sin mands lig; men hun var stedse sig selv lig: blid, rolig, opmærksom og fuldkommen beherskende alle sine bevægelser, ord og miner.

Jeg har set hende for nylig – hun er nu ikke langt fra de halvtreds – men hun er næsten uforandret, nyder en blomstrende sundhed og en altid lige, altid uforstyrret munterhed. De mørkeste dage om året (efter denne sørgelige begivenhed, mens jeg boede i R.) var for mig de tvende, på hvilke jeg måtte meddele hende sakramentet. Jeg har i mine skrifttaler nogle gange prøvet at ryste hendes samvittighed vågen; men der var intet at vække. Kommer disse blade hende for øje, er jeg vis på, at hun skal kunne læse dem uden at tabe en maske eller gøre et eneste fejlsting.

Men jeg griber for meget forud i min historie; jeg vil atter gå tilbage.

Det mellem L. og mig så tvært begyndte bekendtskab fortsattes flittigt og blev snart til et venskab, som kun døden mægtede at opløse.

Tre måneder efter hint bal betroede han mig, at han var og allerede dengang havde været hemmeligt forlovet med jomfru W. Det slog mig; jeg mindedes hendes håndtryk og spurgte ham – dog uden at røbe mine anelser – om han havde rådført sig ej alene med sit hjerte, men også med sin forstand? Om han kendte hende, og om han var forsikret om, at hun både ville og kunne gøre ham lykkelig.

Hans svar var et elskende hjertes varme udgydelser. Han forsikrede, at hun elskede lige så inderligt, lige så oprigtigt som han; men tillige, at hun forstod så fuldkomment at beherske sig selv, at ingen engang havde anet hendes tilbøjelighed; hvilket var så meget mere nødvendigt, som en streng og hårdhjertet fader uomtvisteligt ville have afbrudt forbindelsen med et ungt menneske uden fast levebrød. Så snart han fik et sådant, ville han bejle og mistvivlede ikke om forældrenes samtykke.

Et halvt år efter døde den i R. ansatte distriktslæge; L. blev hans eftermand og snart efter Elise W.s lyksalige ægtemand. Jeg har aldrig set noget gladere menneske end ham; han var næsten ellevild af lutter fryd; han kunne hverken sidde eller stå længe på ét sted; den søde uro jog ham hid og did og omsider – så snart det blot blev nogenlunde gørligt – tilbage i feens tryllekreds. Hans patienter fik i disse hvedebrødsdage – der blev til uger og måneder – kun korte besøg og korte recepter, men derimod de trøsteligste og gladeste forhåbninger; thi i denne periode var ingen sygdomme dødelige; han var mester både for dem og for døden. Vistnok er det, jeg mindes det meget

vel: hans kure var alle heldige; jeg tror næsten, at han kurerede med sit glade ansigt og sin lystige snak. Hans kone syntes vel også at være ret lykkelig; men hendes glæde bar dog mådeholdenheds præg; konen var kæresten fuldkommen lig, og brudesengen havde ingen synlig forandring bevirket. Da han engang i ubundne dityramber beskrev mig sin lyksalighed, kunne jeg ikke tilbageholde det ønske, at hun måtte dele den i lige grad.

»Vilhelm!« hviskede han, »die holde Sittsamkeit beim Tage« – her standede han, lagde den ene hånd på hjertet, fingerspidserne af den anden på munden og så henrykt op imod himlen.

»Godt, godt!« sagde jeg smilende og forlangte aldrig nogen videre forklaring.

Dog forekom det mig stedse tvivlsomt, om der under denne rolige, spejlglatte overflade skulle findes nogen synderlig bevægelse; var der nogen varme i dette skønne legeme, syntes det mig at måtte være, hvad jeg – når det ikke var en selvmodsigelse – ville kalde en kold ild, eller dog kun en mat glød, som aldrig kunne opblusse til lue, måske lige så lidet udslukkes.

Otte måneder efter brylluppet skænkede Elise sin glædedrukne mand den første søn. Ved barselgildet gik det højt til. Det var just i hin selskabelighedsperiode, da Phoebus og Bacchus var uadskillelige gæster ved ethvert samkvem, da disse stedse ytrede en mægtig vekselvirkning på hverandre og en uimodståelig indflydelse på alle deres tilbedere: bægeret måtte indvies med sang, og sangen besluttes med skåler. Min var den sidste; ved gildets ende overrasktes mig mit kaldsbrev til kapellaniet i R.

To år efter gjorde sognepræsten plads for mig, og jeg ægtede nu min Henriette, med hvem jeg fra mine første studenterdage havde været forlovet. Vi holdt en jævnlig og stedse højst venskabelig omgang med L.s.

Hans kone havde født den anden søn og min den første, da en tredje familie indtrådte i vort selskabelige forbund: løjtnant H. blev forlagt til det i R. garnisonerende regiment. Han var en af de elskværdigste og mest dannede officerer, jeg har kendt, og gift med en kone, der var smuk, vittig og munterheden selv.

Doktorens og løjtnantens (eller kaptajnens, thi han avancerede hurtigt) boede hus om hus med hverandre; jeg lige overfor den første. Med hensyn hertil kaldte vi mellem os selv vort lille sluttede selskab Trianglen; L. var den rette vinkel, H. den spidse vinkel L. H. C., jeg den anden ditto H. C. L.

Vi samledes ordentligvis i en af vinklerne hver onsdag aften; men uden forturen gjorde L. og H. ofte større selskaber, som da hed cirkler; thi begge var formuende: den første arvede betydeligt efter sin svigerfader, den anden efter sine egne forældre.

Vi levede i en forfatning, der tit syntes mig for lykkelig til at kunne vorde

varig. Det eneste, kaptajnen savnede, var børn; men han havde da til gengæld et større overmål af munterhed.

Vi tre mænd havde uimodsigeligt de tre smukkeste og bedste koner i R.; dog var deres karakterer og væsen højst forskellige, og netop denne uoverensstemmelse – tror jeg – var grunden til den fuldkomne harmoni imellem dem.

Min kone var stille, venlig og bly; hun syntes at være de to andre subordineret, skønt hun i grunden havde den dybeste følelse og den klareste forstand. Fru H. var altid lystig, fuld af spøg og indfald, og førte derfor stedse ordet. Fru L. var stille, men hendes hele væsen havde noget imponerende, noget, der antydede en højere åndsoverlegenhed, som hun dog aldrig søgte at gøre gældende; derfor blev hun af de andre behandlet som en ældre søster, hvorvel hun både var den yngste og mindst dannede.

Dersom lighed i karakteren skulle være betingelse for ægteskabelig lyksalighed, burde vi seks mennesker have været anderledes parrede; der måtte have sket en total omskiftning. Mit jævne humør, min naturlige sathed, som ved min stands værdighed fik en fastere holdning, måtte da have forbundet mig med fru L. Hendes muntre, åbne, raske og kække ægtefælle havde i fru H. fået den mest lignende mage. Og min fromme, bløde, ydmyge hustru skulle have været kåret til kaptajnens ledsagerinde på livets vej.

Kaptajn H. besad virkelig intet andet krigersk end uniformen; civilklædt så han ud som en beskeden, undselig depositurus. Ikke at han jo var en flink officer; denne berømmelse havde han ved hele regimentet, af høje og lave. Ved mønstringen var hans kompagni altid det dygtigste, skønt karlene var bedre bekendt med hans pung end med hans stok, der blot for et syns skyld dinglede ved hans håndled. Hans mod, retscaffenhed og ædle tænke måde var erkendt og påskønnet af alle. Ved stridigheder valgtes han gerne til voldsgiftsmand, og i denne egenskab forhindrede han mangen duel. Kort sagt: han var en yderst indtagende mand og langt farligere for kvindehjerter, end han selv syntes at vide.

Hvor længtes vi alle efter onsdagen! Vi samledes til tevandstid, opofrede derpå et par timer til musikken, i hvilken vi alle – på fru L. nær – tog levende og ikke uheldig andel. Efter aftensmåltidet fik vi tre herrer og en alvorlig l'hombre, og damerne holdt et privatissimum, der oplevedes af fru H.s indfald og hjertelige latter. Denne sidste har mere end én gang forårsaget en bet eller forpurret en ren kodille og jaget os fra spillebordet hen til vore lystige koner.

Et års tid eller vel mere randt således hen, uden at noget forstyrrede den gode forståelse og jævne munterhed. Men på én gang foregik en kendelig forandring med kaptajnen: han var ofte adspredt, begik svære bommerter både i koncerten og l'hombren; stundom var han mørk og ordknap – stundom overgiven og ualmindelig snaksom, skønt hans passiar tillige var temmelig

usammenhængende. Min kone gjorde mig opmærksom på denne sælsomme forvandling og gav mig vink om, at hun frygtede, det ikke var rigtigt mellem ham og fru L. Jeg tyssede på hende og stræbte at berolige hende i denne henseende; men – jeg vidste mere end hun; jeg var imod min vilje blevet vidne til en scene, som aldrig udslettes af min hukommelse, og som i lange tider gav mig nok at bryde mit hoved med.

Der var længe talt om at få en maskerade bragt i stand, og jeg tror, at fru L. var den, som først havde givet ideen hertil. Endelig blev alt arrangeret, masker og dragter anskaffet og aftenen bestemt – den skulle holdes på klubben. Da jeg ikke selv kunne tage del i denne fornøjelse, havde jeg aftalt et spilleparti med tre andre af byens l'hombrister. Hen på aftenen blev jeg betaget af en ikke usædvanlig hovedpine. Jeg fik en til at tage mit kort og ville, som jeg plejede, tage mig en lur. Jeg bad værten anvise mig et stille og afsides værelse, hvor en halv times hvile forhåbentlig ville fordrive mit rheumatiske anfald. –

Jeg fik et sådant så langt fra balsalen, at den svage lyd af musikken og støjen blot bidrog til at dysse mig i slummer. Jeg søgte og fandt denne i en lænestol, der stod i en krog ved vinduet.

Jeg havde ikke sovet ret længe, før jeg vækkedes ved dørens knirken. Der kom to ind i kammeret; det kunne jeg høre; men ingen så jeg; thi der var

ganske mørkt. Det måtte være et mandfolk og et fruentimmer, men **begge maskerede**; det mærkede jeg på stemmernes utydelighed.

»Nu! Og hvad vil du så, min søde ven?« sagde han.

»Sødeste mand,« læspede en kvindelig røst, »du er så velsignet i aften.«

»Men kone!« sagde han igen, »hvad tænker du dog på, behøver vi at stjæle os til hinanden, som om vi gik på forbudne veje?«

Intet svar – lyden af et kys lod mig gætte, at de havde demaskeret sig.

Jeg sad som på nåle; hvad skulle jeg gøre? Min hovedpine, som ved denne pludselige opvækkelse var blevet endnu heftigere, tillod mig ej heller at fatte en resolution. Døren knirkede atter; men om de gik eller blev, vidste jeg ikke. Alt blev stille, og et skænderi udenfor i gården var alt, hvad jeg hørte.

Således sad jeg nogen tid og lyttede forgæves; jeg prøvede atter at falde i søvn. Men spektaklet i gården blev værre. **En kom ud med en lygte eller et lys, der kastede sit skær gennem vinduet på den modstående sofa. Selv uset så jeg der kaptajn H. i fru L.s arme.** En rædsom fejltagelse havde altså fundet sted; men om den var forsætlig på nogen af siderne, vidste jeg dengang ikke at afgøre.

Kaptajnen sprang op med et angstråb; fru L. sank tilbage og skjulte – som i fortvivelse og skamfuldhed – sit ansigt i begge sine hænder. Det blev atter mørkt.

»Gud forlade os begge!« sagde han; »evig tavshed, og – om det var muligt – evig forglemmelse!«

Det forekom mig, at hun hulkede. Han udstødte et smerteligt suk og gik; lidt efter fulgte hun, og jeg blev alene.

Længe blev jeg endnu tilbage, ganske forvirret og bedøvet af det, jeg her så ufrivilligt havde erfaret. Da jeg atter trådte ind i balsalen, havde man just demaskeret sig. Doktoren og kaptajnen var ganske ens klædt, nemlig som Don Juan. Fru H. havde tyrkindedragt; fru L. havde bestemt båret samme dragt, da jeg så hende på sofaen; nu var hun hyrdinde – det var mig både påfaldende og mistænkeligt.

Doktoren var i et glimrende lune: han gækkede fru H. og påstod, at hun havde mødt ham ene i gangen og omfavnet ham i den tanke, at han var kaptajnen. Denne stod hos og prøvede på at le; men forsøget faldt uheldigt ud og endtes med en tvungen hoste. Fru L.s ansigt var uden mindste forandring; hun smilte så roligt, som hun plejede, til alle sine veninders spøgefulde anmærkninger.

Jeg begyndte at mistro mine egne øjne; havde hun været skyldig, hvor var det da muligt at bevare en slig – jeg kunne sige – helvedes rolighed? Tyrkinden i hint værelse kunne jo dog have været en anden, som lignede hende; min hovedpine havde måske betaget mine sanser deres skarphed, osv. Kort sagt:

jeg havde næsten genvundet min tro på hendes uskyldighed, da min kone – en fin iagttagende – nogen tid efter i fortrolighed sagde mig, at hun frygtede for, at hendes forhen ytrede mistanke ikke var ganske ugrundet.

At der siden hin maskerade var foregået en væsentlig forandring med kaptajnen, faldt tydeligt i øjnene: han var ofte adspredt og hensunken i tanker; han havde mistet sin forrige jævne munterhed og i dens sted fået en sælsom lystighed, der frembrød stødvis og tit uden rimelig foranledning. Årsagen til denne forandring – nag over hans uvitterlige brøde – var mig jo velbekendt; men jeg fortav det for min kone. Jeg søgte at forsvare fru L., men indlod mig ikke på nogen forklaring kaptajnen angående.

»Kære kone!« sagde jeg, »vogt dig for at mistænke nogen! Det er jo ellers ganske mod din natur – ved du noget? Har du set noget?«

»Kun et eneste øjekast,« svarede hun; »men det var et øjekast, som bragte ham til at rødme og mig til at blegne; vi må altså begge to have forstået det. Det var hurtigt som et fjernt lynglimt på en natlig sky, men klart nok til at give lys. De var ene to i værelset, og jeg så det med fravendt ansigt i et spejl.«

Jeg rystede på hovedet, som om jeg ikke troede hende, og påbød tavshed om denne sag. »Vi vil ej engang selv tale med hinanden om denne materie,« sagde jeg; »thi hvor let kan du ikke tage fejl i dine formodninger; et øjekast kan jo have flere betydninger – hvorfor da antage den værste?«

Hun rystede også på hovedet; og **nu blev dette emne ikke bragt på bane i – tyve samfulde år.**

Imidlertid fortsatte min kone og jeg meget længe vore lønlige og ganske isolerede iagttagelser; men intet – ikke det allermindste – opdagedes. Kaptajnen genvandt efterhånden – ikke sin forrige åbne munterhed – men dog en vis holdning i sit væsen, der havde et alvorligere – måske mattere – anstrøg. Han blev jo også med hver dag ældre, og mere og mere forsvandt jo for ham det søde håb om faderglæder.

Tiden, som ruller os hen ad vor bane, afsliber alle vore ungdommelige følelsers skarpe kanter, og vi opnår uformærkt enten fasthed eller bøjelighed, styrke eller sløvhed, indtil omsider alle lidenskaber forlader os for at begynde deres spil med yngre og blødere hjerter.

Triangeln blev uforstyrret; cirklerne ligeså. Vi holdt vore koncerter; vi spillede vore l'hombrer. **Vore børn voksede til,** formerede stemmerne i de første og løste os af i de sidste, når postnyhederne ville dele vor opmærksomhed.

Doktorens to ældste sønner var blevet kandidater i medicin og kirurgi; min i teologi; hans ældste datter gift og min forlovet, da vulkanen, der så længe og så lønligt havde ulmet i mørke, brød forborgenhedens dække og ved sin uventede eruption ødelagde tvende familiers jordiske lyksalighed.

Jeg var kommet hjem fra en rejse, der havde medtaget flere dage, da min kone modtog mig med den bedrøvelige efterretning, at majoren var meget syg. Jeg kastede rejseklæderne og ilede derover. Han sov. Fruen stod med bekymret mine og foldede hænder ved hovedgærdet af hans seng; et smerteligt smil var hendes hilsen til mig. Jeg nærmede mig sagtelig og spurgte om den kære syges tilstand. Hun virrede blot med hovedet og vedblev gennem de frembrydende tårer at betragte ham. Hans søvn var urolig: læber og fingre var i idelig bevægelse, og øjnene rullede uophørlig under deres låg.

Jeg satte mig for at vente på hans opvågnen. Imidlertid fortalte fruens tante mig årsagen til og fremgangen af hans sygdom: han havde for tre dage siden forkølet sig ved ekserceringen; var blevet hed og havde drukket koldt vand; havde kort efter hjemkomsten befundet sig ilde; måttet søge sengen; var stedse blevet slettere og slettere og havde hver eftermiddag haft feberanfald. Vor ven doktoren, der besøgte ham flere gange daglig, trøstede godt nok – som han nu altid plejede – men havde alligevel set noget betænkelig ud.

Fru H. gav hende nu et vink om at besøge et eller andet; hun gik ud.

Kort efter vågnede majoren; hans øjekast var forvildet. Man mærkede straks, at han ikke var sig selv bevidst. Han så på sin kone og kastede sig forskrækket tilbage i sengen. »Elise!« begyndte han, (majorinden hed Charlotte) »Elise! Hvad vil du mig? Det er nok nu – det er alt for meget. Dersom doktoren eller min kone traf dig her i sengen hos mig, hvad ville de så sige? Gå! Gå og lad mig være!«

Han strakte begge hænderne ud for sig som for at skyde én tilbage. Majorindens øjekast mødte mit – hun skiftede farve.

Den syge blev ved at fantasere. »Det var et ulykkeligt indfald med den tyrkindedragt; jeg vidste bestemt ikke andet, end at du var min kone.« –

Fru H. lyttede med ængstelig opmærksomhed; jeg så tydeligt, at hun ikke begreb hans tale – jeg forstod ham kun alt for vel: maskeradescenen stod levende for min erindring.

Jeg gik hen til den stakkels kone og greb hendes hånd. »Fat Dem, kære frue!« sagde jeg, »Deres mands sygdom turde nu være på det højeste – han taler vildt.« –

Hun svarede kun med et dybt suk.

»Hys! Hys!« hviskede han, »man kunne høre os her underneden – De ved jo, Elise, at munderingskammeret er lige oven over rullestuen, og tænk engang, om nogen opdagede den hemmelige dør i lysthuset.« –

Majorinden greb krampagtig fat om sengestolpen; hun blegnede – i hendes ansigt foregik en frygtelig forandring.

»Bedste frue!« sagde jeg, ladende som jeg kun mærkede den ene årsag til hendes sindsbevægelse, »var det ikke rigtigst at få bud efter doktoren? Hans

nærværelse vil måske berolige os – denne krisis er vist ikke så farlig, som det lader.«

Hun svarede med et nik og gik hastigt ud.

Den syges øjne faldt til – han slumrede, men uroligt. Jeg så ud i gården: fru H. ilede med hurtige skridt hen til rullestuen. Munderingskammeret var virkelig over denne, og lysthuset i doktorens have, som var to stokværk højt og bygget af planker, stødte umiddelbart dertil – en rædsom mistanke greb mig og var ikke langt fra at gå over til vished. Jeg havde om sommeren ofte drukket te og spillet l'hombre i det samme lysthus og mindedes godt, at man der meget tydeligt kunne høre, når nogen var inde på munderingskammeret. En sørgelig sandhed måtte upåtvivlelig ligge til grund for patientens fantasier. Medens fru H. var ude – sikkert nok for at anstille undersøgelser efter de erholdte vink – kom doktoren af sig selv. Han gik med bekymret mine hen til sengen, betragtede den syge, følte hans puls, så betænkeligt til mig og rystede på hovedet. Majoren vågnede – han stirrede stift og forfærdet på doktoren.

»Hvad!« udbrød han, »hvad skal det betyde? De bildte mig ind, at Deres mand var rejst til en syg ude på landet og blev borte i nat, og her står han lyslevende for mig. Hvorfor ville De narre mig? Hvorfor ville De give det aftalte tegn? Fæstede De ikke den røde sløjfe i lysthusgardinet? Gå, gå og sov hos Deres egen mand! Deres forvovenhed går alt for vidt, og krukken kan gå så længe til vands, indtil den går hankeløs hjem.«

Jeg stod som på gløder. Jeg drog doktoren med mig hen til vinduet; jeg ville hindre ham i at høre og lægge mærke til mere.

»Hvad mener De?« spurgte jeg.

»Han fantaserer stærkt,« svarede han; »sygdommen tager ingen god vending.«

»Hans ideer er rent forkerte,« vedblev jeg.

»Å nej!« råbte majoren, som havde hørt, hvad jeg sagde; »jeg ved ret godt, hvad jeg siger; og jeg erklærer Dem én gang for alle, fru L.! Nu skal det være forbi imellem os! Det er synd både mod Deres mand og min kone, og ingen af dem forskylder det af os.«

Nu begyndte doktoren at blive opmærksom; han kastede et hurtigt blik ud til lysthuset, hvis øverste vindue man fra den syges værelse kunne se. Jeg fulgte hans øjne, og – inden for vinduet stod majorinden med opløftede, sammenknugede hænder; men i samme øjeblik forsvandt hun også. Himmel! Hun måtte selvfølgelig have fundet den lønlige gennemgang, som febricitanten omtalte. – Denne faldt atter hen.

Doktoren blegnede. Jeg greb hans hånd og hviskede:

»For Guds skyld, kære ven! De lægger dog aldrig fold til, hvad et menneske

taler i vildelse? I en sådan feberparoksysme kan jo en patient indbilde sig de urimeligste ting af verden.»

Han så eftertænksomt på mig, men svarede ikke. I hans øjekast lå noget, som kunne udtydes: »Du mener ikke det, du siger.»

I det samme kom majorinden ind. Hun blussede – hendes åsyn udtrykte næsten samme vildhed som den syges. Doktoren gik hende med rolig fatning i møde, trøstede hende og gjorde nogle spørgsmål patienten angående. Hun besvarede dem flygtigt og skødesløst; hendes urolige blik delte sig mellem dem begge.

Dog snart lettede en tårestrøm hendes beængstede hjerte. Hun fór hen til sengen, kastede sig på knæ og trykkede den syges hånd til sit bryst.

»O Gud!« bad hun hastigt og sagte, »skænk ham blot denne gang livet, at han kan modtage min tilgivelse, om han er skyldig, og min afbigt, om jeg gør ham uret.«

(Jeg hørte vel kun de halve ord, idet jeg supplerede resten; men de gik alle doktorens øren forbi; thi han var ikke lydhør).

»Ja! Ulykkelige!« vedblev hun og trykkede sin pande mod hans hånd, »du er den forførte! Men hun –« her sprang hun op og vendte sig til doktoren. Jeg greb hendes hånd og trykkede den stærkt. »I dette øjeblik,« sagde jeg, »er det til lægen alene at tale; dæmp Deres frygt og Deres smerte! – så sandt De har Deres mands liv kært!« lagde jeg til så sagtelig, at han ikke kunne høre det.

Hun fattede sig og tilbageholdt de fordærlige ord, som allerede svævede på hendes læber. Hun var af de lykkelige gemytter, som med heftige lidenskaber forbinder et hurtigt øjeblik og en lys forstand, som de første aldrig er i stand til helt at omtåge; hendes hjerte var ømt, men ingenlunde svagt. Ak! Det var dog ikke stærkt nok til at modstå den langt farligere prøve, det snart efter blev underkastet.

Der kom bud efter mig: jeg måtte bort i embedsforretninger. Hun fulgte mig udenfor; og her søgte jeg af al magt at berolige hende med hensyn til hendes mands forblommede fantasier.

»Da jeg også,« endte jeg min formaning, »har været ørevidne til disse, vil De ikke kunne anse det for påtrængende indblanding i ægteskabelige forhold, at jeg omtaler dem. Jeg kan med roligere og sikrere blik betragte det, som let blænder og forvirrer et elskende øje. Sandsynlighed er ikke altid sandhed, og der kan gives mange tænkelige tilfælde foruden det værste. For himlens skyld! Brug Deres ellers altid så klare forstand! Skån Dem selv og Deres syge mand! Og for alle ting lad Dem ikke mærke med det allermindste for doktoren! Der kunne ellers ske en dobbelt ulykke, og det måske af en blot fejltagelse.«

Sukkende trykkede hun min hånd og gik tilbage i sygeværelset.

Jeg fik meget at bestille; min fraværelse havde opdyndet forretningerne: dette var om formiddagen, og først mod aftenen blev jeg fri. Jeg ville atter over til majorens, men besluttede dog først at tale med doktoren i dennes eget hus for at høre hans virkelige og rene mening om vor vens sygdom.

Hans kone var ude på landet med den næstældste voksne datter; de to yngste var budne i byen. Pigen sagde mig, at doktoren var på sit arbejdsværelse. Jeg gik derop.

Han stod med ansigtet mod døren og ryggen mod sit chatol; i sin venstre hånd krammede han nogle papirer, og den højre klemte han krampagtigt mod brystet; hans ansigt var den kolde, stumme fortvivelse, hvor indgangen er tillukt både for håb og frygt. Mit hjerte isnede; jeg så straks, at alt måtte være opdaget og mistanken modnet til vished. Han så flygtigt på mig, som om han ikke kendte mig.

Hvorledes skal trøst kunne finde indgang i et hjerte, som ulykkens vinterstorm har omgivet med sin isskorpe? Jeg opløftede bedende mine hænder til den Herre, hvis barmhjertighed begynder der, hvor håbet ender.

Jeg kender intet vanskeligere, intet misligere hverv end det at trøste dem, som mest har trøst behov; det vil sige: dem, der ikke kan trøste sig selv. At sige til en, hvis hele jordiske lyksalighed på én gang er tilintetgjort: »Vær en mand! Kæmp! *Tu contra audentius ito!*« er det samme som at råbe til den, der er faldet og har brækket benet: »Kom hid til mig, så vil jeg rejse dig!« eller til den, der uden at kunne svømme er styrtet ned i en rivende strøm: »Brug dine kræfter! Du kan nok bjærge dig, når du blot vil!«

Nogle trøster med det håb, den ulykkelige har mistet; andre med tiden, hvis pinagtighed han ikke er i stand til at udholde; og atter andre bærer sig ad som Jobs venner – der langt hellere måtte blive ved med deres tavse medlidenhed og synpatetiske gråd – idet de ymter om Guds tugtelser, om begangne vitterlige og lønlige synder; i stedet for at gyde balsam i såret drypper de gift deri.

Sandelig! Den lidende kan svare dem i sit sønderrevne hjertes bitterhed: »Jeg har hørt mange ting som disse; I er alle sammen møjsommelige trøstere! Er der ingen ende på de ord, som er kun et vejr, eller hvad hærder eder til at tale således? Jeg, jeg kunne også tale som I: gid eders sjæle var i min sjæls sted! Jeg kunne og sammenføje mange ord mod eder og ryste over eder med mit hoved.«

Når smerten sammenknuger brystet, når den ej engang kan få luft gennem læberne, hvad skal da kunne optø det stivnede hjerte, dersom det ikke er en medfølelse vens tavse tårer? Mine randt overflødigt og vædede hans hånd, som jeg havde draget fra hans egen barm til min. Da åbnedes også hos den

ulykkelige de kilder, gennem hvilke både sorgen og glæden udtømmer sig: han støttede sin pande mod mit bryst og græd som et barn.

Dog ikke længe; han rev atter sit hoved i vejret, og tårerne vendte tilbage til deres lønlige huler.

»Der! Der!« råbte han, idet han med vild heftighed trykkede papirerne i min hånd, »det er recepter, læseligt skrevne – tydelige at forstå – specifikke midler mod romangriller, kærlighed, tro på kvindelig dyd, på venskab –«

Han kastede sig på en stol, skar tænder og udstødte nogle toner, som lignede latter.

Medens jeg læste papirerne – breve, hvis indhold nedenunder skal meddeles – stirrede han uafsladeligt på mig, jeg kunne sige med misundelige blikke og med et sådant modbydeligt, bittersødt smil, som ofte endnu længe efter døden ses på ihjelfrosnes ansigter.

Det brev, der lå først for og ligesom de andre to vel var adresseret til majoren, men hverken havde datum eller anden underskrift end: »Din . . . i . . . (Elise)«, var upåtvivleligt det yngste og lød således:

»Ja, min elskede! Jeg kan ikke, jeg vil ikke skjule for dig, at jeg under mit alt for svage hjerte bærer et lønligt pant på vor lønlige kærlighed. Min samvitighed bebrejder mig en brøde mod min mand; men kærlighed kender kun én brøde – utroskab mod den elskede; den har kun én pligt – at gøre alt for den dyrebare genstand, at hengive den både legeme og sjæl, ja, om det udfordres, at opofre begge dele. Frans! Du var barnløs, det krænkede mit hjerte. Har jeg forspildt min lyksalighed hisset, da gjorde jeg det for at glæde dig her. Nu, elskede, har jeg intet mere at give dig.«

Det andet var åbenbart skrevet straks efter hin ulykkelige maskerade.

»Sket er sket,« skriver hun; »men skæbnen, den dunkle skæbne selv er det, der mod vort vidende og vilje har ført os til hverandre. Den har selv forenet os – hvo vil nu adskille os? Jeg føler det, jeg ved det: siden hin nat er jeg Deres for evigt; jeg har fået et nyt hjerte, en ny sjæl. Jeg er aldeles forandret; mine tanker, mine ønsker, mine længsler har kun ét mål – Dem, Dem, elskede, tilbødte mand! O, had mig ikke! Foragt mig ikke! Det er ikke sanselighed, som drager mig til Dem; nej! Ren skal min kærlighed være; men tale med Dem må jeg for at udøse mit kvalfulde hjerte, for at afbede en brøde, for hvilken skæbnen alene må stå til ansvar. Jeg ved ikke, hvad jeg skriver – klokken elleve i aften venter jeg Dem – min mand er på landet – forbarm Dem over den ulykkelige . . . i . . .«

»Hemmelighed,« lød det tredje, men i tiden formodentlig det mellemste, »er livsprincippet i kærlighed; uden denne mangler myrten både rod og top. Dersom nogen vidste, at jeg elskede dig, dersom du var min ægteviiede mand, ja jeg tror, at det umulige blev virkeligt. Men hvilket tempel for vore lønlige

glæder! Et pulterkammer fuldt af kommissjoler og blårlærred! – I aften rejser manden til P. Klokken elleve er alle til sengs undtagen hun, der venter dig med brændende hjerte. Solen står først op klokken syv. Ah! Der er længe til, inden jeg siger: Frantz! Frantz! Steh auf! Der Morgen graut.«

Da jeg var færdig med læsningen og det sidste brev faldt ud af min skælvende hånd, rejste L. sig, greb mig i skuldrene og spurgte med et gennemborende blik: »Nå, gode præstemand!«

»Hvorledes,« sagde jeg, »er disse breve kommet i Deres hænder? Er de også ægte?«

»Så ægte,« råbte han, »som *cortex peruviana selecta*, men ikke fuldt så gavnlige for sundheden, og jeg har dem direkte fra hr. galanen selv.«

(Den ulykkelige fru H. fortalte mig siden, hvorledes det var gået til. Da doktoren om eftermiddagen var kommet igen for at se til den syge, begyndte denne atter at fantasere, og det endnu tydeligere end tilforn; til sidst havde han befalet hende – som han bestandig antog for doktorinden – at bringe ham en vis skuffe af chatollet; i skuffen var en dobbelt bund; ved at trykke på en stift var den øverste sprunget op og brevene kommet til syne; han havde flyet hende samme med de ord: »Dér, Elise! har du dine breve! Riv dem i stykker eller brænd dem!« – Hun sønderrev nogle andre papirer, gik hen bag hans seng og læste billetterne. Ikke længer sig selv mægtig havde hun leveret doktoren dem, og nu var loddet kastet over den grusomt bedragne mand).

»Min arme, beklagelsesværdige ven!« sukkede jeg, »hvilken bestemmelse tager De nu? Hvad vil De gøre?«

Han slap mig og gik med hurtige skridt og knyttede hænder rundt i værelset.

»Hvad jeg vil gøre?« gentog han mange gange.

»For det første,« tog jeg atter til orde, »turde vel disse fatale breve tilintetgøres?«

»Tilintetgøres?« skreg han, »disse breve?« – Han rev dem hurtigt til sig – »Hvad! Disse søde, velsignede kærlighedspanter!« Han knugede dem med en elskers heftighed til sit bryst. – »Nej, pastor! Ved dem kan jeg ikke skille mig; de skal følge med mig i graven og fra graven didop, hvor alle sådanne panteforskrivninger skal indløses.«

»O, min ven! Min ven!« sagde jeg, »er de ikke allerede for længst protokollerede? Hvorfor vil De være hendes anklager? Dem hører hverken hævn eller dommen til, men en Gud, hvis retfærdighed er ophøjet over vore snart hændende lidenskaber.«

Han standsede, så længe op til himlen og gav mig dem derpå tilbage.

»Der,« sagde han rolig, »behold dem! Tilintetgør dem! Men lov mig først, at De, når jeg er død og borte, vil vise hende dem!«

Jeg lovede dette, men lagde til: »Hvorfor, kære doktor! Vil De tale om døden? Deres stød er hårdt, forfærdeligt – De mister en kone, som De elsker – en uværdig, foragtelig skabning; men har De endnu ikke Deres børn?»

Han så stift på mig og skogrede vildt i vejret. »Hvis børn? Mine børn? – Nej, majorens børn.« –

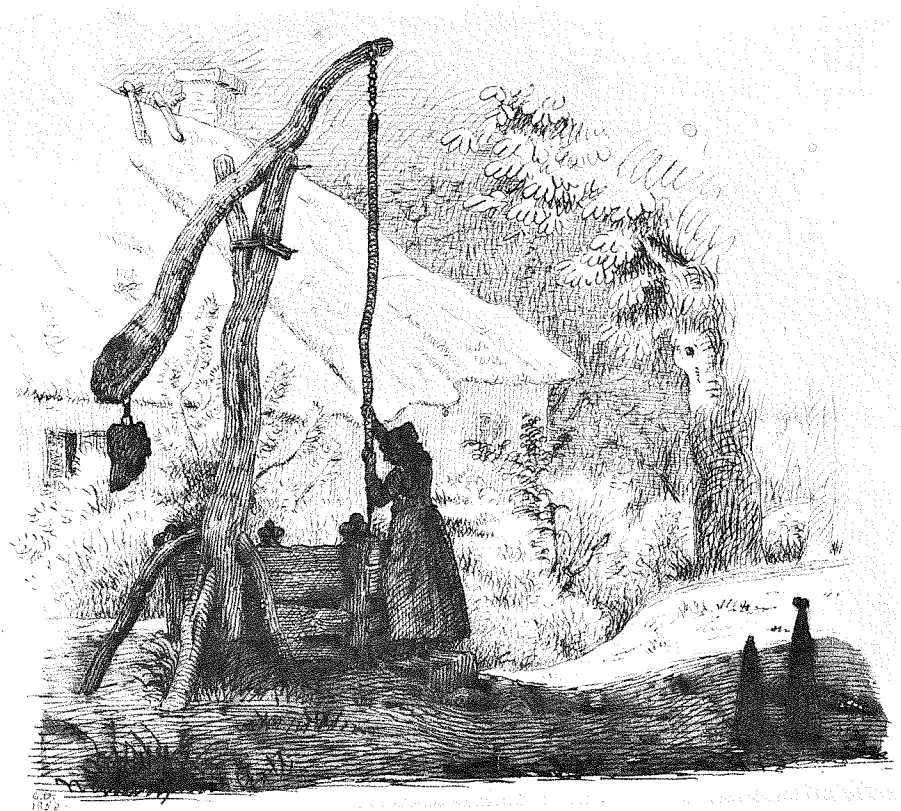
»De to ældste,« afbrød jeg, »var jo født, inden han kom til byen, og ingen kan ved et blot flygtigt øjekast tage fejl af deres fader.«

»Og de andre?« spurgte han bittært smilende, »hvo af dem, hvor mange af dem er mine? Har De ikke læst brevet, og synes Dem ikke, at de ligner ham op ad dage? – O!«

Han slog sig med den knyttede hånd for panden og gik atter med stærke skridt omkring i kammeret.

Jeg tav – jeg vidste i en hast intet at svare; thi når jeg tænkte mig om, fandt jeg, at han ikke havde så ganske uret, fornemmelig hvad den gifte datter angik. Hendes lighed med majoren var umiskendelig.

»Fantasier« – sagde jeg omsider noget langsomt og halv tvivlrådig – »kan også bevirke –«

»Ha!« faldt han ind, »her behøver vi ikke at tage fantasien til hjælp; skøgen tilstår det jo selv.«

I det samme kom de to yngste døtre ind og ilede hen for at omfavne ham. Men han trådte så langt tilbage, som han kunne komme, satte hænderne imod dem og stirrede på dem med forfærdelse og afsky i alle sine miner. De arme småpiger blev forskrækkede, skjalv, brast i gråd og faldt hinanden om halsen – de frygtede for at have forset sig i noget. Jeg tog dem i mine arme, og mine tårer faldt på deres guldlokkede hoveder.

Da opløstes også hans forhærdelse i medynk; den gamle ømhed vendte tilbage og jog – for en tid – tvivlens dæmon ud. Han satte sig, tog dem på sine knæ og kærtegnede dem vekselvis: de små græd nu af glæde.

I denne ønskeligere sindsstemning troede jeg at turde forlade ham for at tage fat på mine ufuldendte forretninger. Jeg overlod ham til hans gode hjertes mildere følelser og den barmhjertiges mægtige nådevirkninger.

Da jeg den følgende morgen besøgte ham, lå han afklædt, men vågen i sengen. Den næst yngste, tolvårige datter sad hos ham og ville pånøde ham en kop te. Han afslog den, så mørkt, koldt og næsten fremmed på os begge.

Med bønlig mine pegede jeg på den lille, og nu tog han koppen, satte den til munden, smagte, men som om det havde været bitter medicin, lod han den atter hvile på dynen. For at få glutton bort bad jeg hende om at skaffe frokost og søgte nu ved min venlige tiltale på ny at åbne den arme mands tilknugede hjerte.

Han satte koppen fra sig og foldede sine hænder. Enten hørte han mig ikke, eller han forstod mig ikke.

»Mit liv,« sagde han omsider sagte og langsomt, »er hjemfalden til den, som gav det – giften virker; jeg har udtømt bægeret til sidste dråbe, og for mig findes ingen anden modgift end døden. Jeg er opvågnet af en lang og sød drøm; jeg har – som det ofte hændes de afsindige – fået et lyst øjeblik, den nære opløsnings sikre forbud. O, min Gud! Min Gud! Tag mig dog bort herfra, inden denne slange kommer tilbage!«

Han lukkede sine øjne, som om han frygtede for synet af hende.

»Jeg elskede så ømt, så trofast,« vedblev han efter et ophold, »af mit ganske hjerte, sjæl og sind; i tyve år indbildte jeg mig at bebo et jordisk paradys og vandrede på en vulkan, der lønlig brændte under mine fødder – den tynde skorpe, som adskilte himmel og helvede, er nu bristet og jeg nedsunken i det flammende svælg – barmhjertige Gud! Lad legemet fortæres og tag min arme sjæl!«

Jeg bad med ham, for ham, om styrke og tålmodighed; jeg trøstede ham med Guds almægtige godhed, med tanken om hans tvende håbefulde sønner, om en taleligere fremtid under adskillelsen fra den uværdige.

Han rystede sagtelig med hovedet. »Jeg kan ikke leve i den verden,« sagde han, »hvor hun ånder; vi kan ikke mere have én sol tilfælles. Adskillelse fra bord og seng og hus og fødeland – det er alt sammen intet – lys og mørke, liv og død, tid og evighed må være imellem os; før er vi ikke adskilt.«

Den ældste datter (jeg tør desværre ikke sige *hans* datter) kom ind med sit to års barn på armen. Glutten rakte efter den formentlige bedstefader og udlallede denne ham forhen så søde benævnelse. Med tegn på indvortes sønderlidende smerte bortvendte han sit ansigt. Den bedrøvede moder satte barnet ned, og tårer vældede ud af hendes øjne.

Jeg måtte føre begge bort og opbyde al min kunst og opfindelseskraft for at berolige den stakkels kone. Det lykkedes mig kun halvt – hun anede en forestående ulykke.

Så vidt min tid tillod det, forblev jeg hos min ulykkelige ven, var hans vogter, opvarter, trøster i de følgende syv dage. Jeg havde en tung bestilling: både at passe ham, at afholde alle besøg og at berolige børnene.

Den anden læge kom et par gange ubuden; men da han intet fik at bestille, blev han omsider borte.

Jeg skrev til sønnerne i København; jeg håbede, at deres nærværelse ville virke gavnlig på den arme lidende – de kom først tidligt nok til at ledsage hans afsjælede legeme til det længselsfuldt forønskede og voldeligt tiltungne hvilested.

Min ven blev med hver dag mere stille, mørk og ordknap; det var mig sandsynligt, at han rugede over en eller anden frygtelig plan.

Ottendedagen efter denne sørgelige opdagelse hensov majoren; han havde bestandig siden ligget som i en døs og døde uden at have fået sin bevidsthed igen. Jeg bragte L. denne tidende; han modtog den ligegyldig og sagde blot: »Vi vil snart mødes.«

Dagen efter var fru L. ventendes tilbage. Jeg spurgte hendes mand, hvorledes der skulle forholdes ved hendes ankomst, og om det ikke var bedst, at hun blev bortfjernet? Han svarede, at han var fuldkommen beredt på hendes komme, og at alt ville nok falde af sig selv.

Jeg fattede mistanke og ytrede den. Med et roligt smil rakte han mig sin hånd og sagde: »Om jeg nu med vished forudføler min død, ville De da misunde mig opfyldelsen af det eneste ønske, mit sønderknuste hjerte endnu har tilbage? De lænker, der bandt mig til livet, løser sig led for led – der er kun ét tilbage: så snart jeg ser hende, vil dette springe.«

Der var en dobbelt mening i disse ord; jeg burde ikke ligefrem antage den værste. Dog vedblev jeg at henpege derpå og anbragte alle fornuftens og religionens grunde.

Ak! Fornuften udretter intet mod et fortvivlende hjerte, og religionen

formår kun at trøste den, som den tilforn har vejledet. Og dr. L. havde enten været for letsindig eller for lykkelig til at besidde nogen dyb religiøs følelse. Han havde vel haft tro; men en let tro, som aldrig var prøvet eller styrket ved betydelig kummer eller genvordighed. Han var en glædens søn, og skilt fra denne sin bestandige ledsager på livets bane måtte han vorde et let bytte for sorgen – for den frygteligste af alle de lidenskaber, mod hvilke den svage menneskesjæl her har at kæmpe.

Jeg blev hos ham til langt ud på natten. Da jeg ville til at gå, udstrakte han sine arme efter mig og trykkede afskedskysset på mine læber. Endnu et par tårer tindrede i hans matte øjne, og med næsten bristende stemme sagde han blot de ord: »Tak – lev vel så længe!«

Jeg gik hjem og lagde mig halvt afklædt med den beslutning tidlig næste morgen at vende tilbage til ham, dels for at bevogte ham, dels for – om muligt – at forebygge sammenkomsten mellem ham og den troløse kone eller dog i det ringeste at være en vistnok højst nødvendig tredjemand ved samme.

Men udvåget, som jeg var, sov jeg over mig, og ingen af mine nænnede at forstyrre denne hvile. Jeg vækkedes ved det skrækkens bud, at doktor L. havde skudt sig. Jeg fór derover: han lå endnu i den blodige seng med gennemboret bryst. Ingen af familien var derinde, men den anden læge, borgmesteren og pigen. Denne sidste havde været til stede, da gerningen skete. Hun berettede, at hun med doktorens tilladelse havde afløst mig i at våge hos ham; at hans kone, som af den ældste datter var blevet underrettet om sin mands sygdom, var ilet ind til byen og trådte i dagbrækningen uventet ind til ham. Så snart han så hende, havde han rejst sig over ende i sengen, sagt nogle ord i et sprog, som pigen ikke forstod, derpå taget en pistol frem under dynen og trykket den af mod sit bryst.

Jeg vil ikke tale om den påfølgende jammer. Jeg har i begyndelsen af denne fortælling kortelig antydnet, hvorledes en vellystig og samvittighedsløs kvindes brøde bragte tvende familier fordærvelse og mange andre en sorg, som længe smertede dybt og aldrig ganske forglemmes.